ГРАНЬ

№1

ліпень жнівень

заснавана ў 2000 годзе
выданьне творчай віцебскай моладзі
выходзіць па некаторых сьвятах

МЫ

Мы – гэта мы. І нас ўжо даволі шмат, так што не абыйдзешся звычайнымі тэлефоннымі званкамі: «Чуў, «Сёмая грань» зноў канцэрт ладзіць?» – «Не чуў, а што?» – «Да, ў мяне таксама толькі чуткі».

Цяпер нават у самай далёкай частцы Віцебску можна будзе пачуць пра нас, пра мяне, пра цябе і пра некаторых іншых. Неабходнасьць гэтага выданьня насьпела даўно, шмат хто хоча яго чытаць, многа народу хоча ў ім працаваць. То далучайся.

Матэр'ялы возьмем самыя розныя. І ў рознай форме. Па зьместу – вырашаць нам, зьнешні выгляд выданьня таксама лёгка зьмяніць, так што «Раз, два, тры» – мы пачалі!

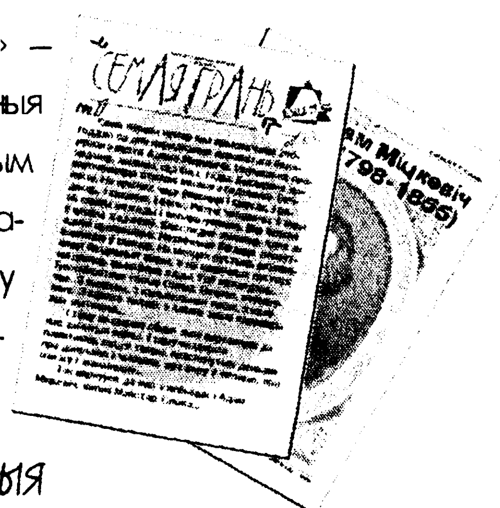
P.S. З такім імпэтам пачаўшы, можа пераназавем газэту ў «МЫ»?

Чаго чакаць ад нас? А паглядзіце ў газэту: навінаў пакуль няшмат, але мы ж запрасілі да супрацоўніцтва – пішыце! Затое, мы адпрэзэнтавалі адразу два клюбы: В.С.К. «Мядзьведзь» і «АБА». У наступным нумары, напэўна, мы пачнем яшчэ адную рубрыку – кампутарную. І музычныя навіны падасьпеюць, я спадзяюся, да другога нумару. А ў астатнім чытайце анонс побач. Да, ледзь не забыліся: у другім нумары будзе план працы «Сёмае грані» на бліжэйшы час.

Правялі мы тэсты і вынікі аказаліся не самымі лепшымі. Пайшлі мы ў школу, пачыталі журналы – зноў тая ж карціна. У тралейбусе паездзілі, а там: «Аплаціце за праезд». Вось і высьветлілася, што ня ведаюць нашыя моладзь і старэйшыя рускае мовы, памыляюцца, блытаюцца, як паміж «языковой колбасой» і «языковой проблемой». Таму і няма сэнсу нам друкаваць рускую – усё роўна ніхто нічога не зразумее, бо ня ведаюць.

Вялікі дзякуй усім тым, хто ўжо пачаў працу па-над нумарам, хто даслаў свае матар'ялы, малюнкі, карыкатуры, прыватныя абвесткі, красворды, анекдоты, сьмешныя гісторыі, конкурсы і прызы да конкурсаў, хто стаўся спонсарам нашага выданьня, напрыклад, як Беларуская асацыяцыя журналістаў, што дапамагла з Інтэрнэтам, альбо «Усяслаў Чарадзей», які, падалося, нават з задавальненьнем друкуе нас.

Са свайго боку удакладняем, што наша газэта і часопіс «Сёмая грань» – гэта ёсьць розныя выданьні з розным калектывам аўтараў, таму просьба ня блытаць

Дарагая рэдакцыя

У НУМАРЫ:

Караван у Германавічы

Зусім сакрэтна

Шалкевіч у Віцебску

Купальле ў Полацку

Хто такія паганцы?

Папарацы

Дзе напіўся Пуцін?

Пазавіце БАРЦа, старэнькага БАРЦа

Легенды вясны

Чаму Вы – тормаз?

КАРАВАН

7 жнiўня пачаўся новы накiрунак дзейнасьцi «Сёмай гранi».

Гэты накiрунак — вёска Германавiчы Шаркаўшчынскага раёну. Там жыве выдатная сям'я Райчонкаў, якая аддала ўжо шмат год адкрыцьцю новае беларускае спадчыны — спадчыны мастака Язэпа Драздовiча.

«Сёмая грань» разам з В.С.К. «Мядзьведзь» праводзiла вандроўку-караван ў гэтыя мясьцiны да выдатных людзей. Акрамя вiцебскiх сябраў прымалi таксама ўдзел i менскiя сябры;

• плянавалася сустрэча з мясцовай моладдзю. Яна адбылася, але трошкi раней за намечаны тэрмiн: не дайшоўшы нават да Германавiчаў, юнакi i дзяўчаты з «Сёмае гранi» сустрэлi некалькi агрэсiўных маладзёнаў. Празь некаторы час апошнiх стала болей, ды так, што не палахлiвым баявым хлопцам з В.С.К «Мядзьведзь» прыйшлося хавацца ў лесе ад узброеных чым папала «гопнiкаў». Дзе i заначавалi проста пад навальнiцай;

• па дарозе групоўку вiцебкай моладзi напаткаў карэспандэнт «Грамадзянскае газэты» Агурцоў, зьдзiвiўся здарэньню, пачаў фатаграфаваць i запiсваць на дыктафон;

• 9 жнiўня адбылося урачыстае вогнiшча. Не, не падумайце, што нашых спальвалi, як Джардана Бруна. Проста пры сьвятле вагню рамантычней бывае сустракацца з тымi, каго дагэтуль ня ведаеш. На сустрэчу прыйшлi прадстаўнiкi Таварыства Беларускае мовы iмя Францыска Скарыны з Германавiчаў i Шаркаўшчыны. Нашыя паказалi, што маглi: спачатку адзiн аднаго адвалтузiлi, пабiлiся на кiёх, прадэманстравалi прыёмы ўладаньня зброяй. Потым, паразмаўляўшы, пасьпявалi песьнi;

• перад гэтым хлопцы й дзяўчаты наведалi гонар вёскi — музэй Язэпа Драздовiча;

• нажаль, з-за нейкiх праблемаў ня выдалася наведаць вядомага беларускага мастака з суполкi «Пагоня» Алеся Марачкiна;

• увесь час памiж iмпрэзамi суправаджаўся «папраўчымi» работамi на карысьць ежы;

• часьцяком «сямiгранцы» выпрабоўвалi тое, што не кожны дзень можна адчуць у горадзе, напрыклад, каталiся на возе, на канi, альбо, ў суботу, — пайшлi ў лазьню...

• але й праводзiлi i тое, што звычайна робiцца ў вольны час, — напрыклад, дыскатэку;

• у пятнiцу вандроўнiкi наведалi ганчарню, дзе паглядзелi, як робяцца гаршчкi;

• а ў нядзелю ўсе пайшлi глядзець касьцёл, але на iмшу не пасьпелi, задаволiлiся размоваю з ксянзом, якi распавёў пра адместнасьцi каталiцтва, пра выявы на сьценах храма.

• а потым лавiлi рыбу i варылi зь яе юшку...

Гран Сёмiч

ЗУСIМ САКРЭТНА

сьпецыфiчныя навiны «Сёмай гранi»

Распарадак пранiкненьня ў офiс:

• паколькi у нас адабралi ключы, а адказвае за ўсё Вольга Карач, значыцца толькi яна можа адчынiць (тое значыць — дамовiцца) з гаспадарамi памяшканьня.

Аднак, час збору застаецца як i быў:

Аўторак — 20.00

Субота — 20.00

«Мядзьведзi» пакуль што зьбiраюцца на вулiцы дзеля трэнiровак па серадах.

Аксана Тарасава выказала жаданьне узяць кiраваньне шоў-клюбам «Граньдыёзус». Нагадаем, што гэты клюб быў створаны яшчэ ў 1998 годзе, праiснаваў пад рознымi кiраўнiкамi некалькi месяцаў, некалькi разоў адраджаўся, аднак ня болей чым на адну акцыю цi мерапрыемства.

Задачамi клюба, як павялося, зьяўляюцца арганiзацыя i правядзеньне шоў, дыскатэк, КВЗ i iншых масавых мерапрыемстваў як унутры, так i звонку арганiзацыi.

Мы спадзяемся, што цяпер, ўрэшце, «Грань-дыёзус» запрацуе ў поўную моц.

Магчыма, новы кiраўнiк зьменiць назву? Аднак, старая назва ўяўляецца нам даволi трапнай.

«Сёмая грань» шукае перакладчыка з польскай i ангельскай моваў.

Умовы пры сустрэчы.

«А&А» для выкананьня мэтаў i задач шукае некалькi рэле. Зьвяртацца да Алеся Баршчэўскага.

Народ, трэба зьбiрацца. Што, так i будзем — кожны сваё?

Беларускiя запiсы на любы густ — ад «Кальяна» i «Deviation» да «Камэлоту» i Даньчыка.

Заказаць у Менску вiдэа, плякаты i налепкi? Зьвяртайцеся!

Аба

Вывучаецца магчымасьць запрашэньня асобных гуртоў. Калi ты зацiкаўлены паслухаць нейкi гурт, або нейкага выканаўцу, пастаў крыжык, альбо проста перадай Вользе Карач сваё меркаваньне:

N.R.M
Цмокi
В. Шалкевiч
Зм. Бартосiк
А. Мельнiкаў
С. Сокалаў-Воюш
Камэлот
Exist
Deviation
Postscriptum
Крама
Новае неба
Улiс
нейкi iншы гурт, выканаўца, проста вядомы чалавек, паэт, пiсьменьнiк, мастак i г.д.

(пазначыць)

. . . .
. . . .
. . . .

Канец XX-га стагоддзя

Увечары 22-га ліпеня «Сёмая грань» правяла чарговае сваё паседжаньне пад агульнай тэмай «XXI-е стагоддзе: Паэт і грамадзтва».

Гэтым разам паседжаньне было аформлена ў выглядзе круглага стала. Гасьцямі паседжаньня былі Вінцэсь Мудроў з Полацку (перакладчык, празаік), Валеры Шчукін (таксама з Полацку, праходзіў пад маркай «Расказчык анекдотаў», дэпутат ВС 13-га скліканьня), Лявон Баршчэўскі (які таксама прыехаў з Полацку, перакладчык з дзесятку моваў, навуковец і інш.) і Віктар Шалкевіч (бард з Гародні, акцёр двух тэтраў).

Прысутнічалі у першую чаргу віцебскія маладыя паэты і пісьменьнікі, для якіх і ладзіўся круглы стол, проста моладзь з «Сёмае грані», якая прыйшла паслухаць Віктара Шалкевіча, журналісты і госьці з палітычнага алімпу горада, якія між іншым таксама, бывае, пішуць вершы.

Лявон Баршчэўскі закрануў у тэме разьвіцьця сусветнай і асабліва беларускай паэзіі праблемы зыходу кніг з агульнадаступнага ў элітарны тавар, замены яго тэлевізіяй, інтэрнэтам і іншымі фактамі масавай культуры, але тут завязалася бойкая дыскусія паміж ім і Валерыем Шчукіным, да якой паступова далучыліся ўсе астатнія. Ініцыятыву перахапіў Шалкевіч і прасьпяваў некалькі сваіх песень, пасьля чаго Вінцэсь Мудроў прачытаў сваё апавяданьне пра цешчу, якое знайшло нечакана бурны водгук у мужчынскай частцы аўдыторыі. Мясцовыя паэты, не баючыся аўтарытэтаў, імкнуліся перацягнуць коўдру на сябе, карацей, усё было вельмі цікава.

У фінале Шалкевіч працягнуў канцэрт і зьбег пад воплескі на цягнік, але «сямігранцы» не хацелі яго выпускаць, прапануючы ўзяць яго як закладніка, а водкуп браць ягонымі касэтамі.

У касе віцебскага вакзала, пасьля кароткіх просьбаў Шалкевічу і Шчукіну далі квіткі ў адзін вагон. Віктар сказаў: «Павяжуць, нас павяжуць», а касірка дадала, што калі б пазнала іх крыху раней — ня быць ім у адным вагоне...

Згубіўшы «лепшых таварышаў» паседжаньне перайшло ва ўрачыстую вячэру, расказ гісторый і анекдотаў.

Наступнае паседжаньне «Сёмае грані» адбылося 30-га ліпеня.

Сьпецыяльны дадатак:

• гумарэстычная праграма,
(некаторыя пункты не спраўдзіліся)
• закладка, што раздавалася на круглым стале і пасьля яго

Праграма

зусім не афіцыйнага візыту спадароў Віктара Шалкевіча, Лявона Баршчэўскага і Валерыя Шчукіна ў г.Віцебску
22.07.2000г.

· Урачыстая сустрэча легенды беларускае бардаўскае песьні.

· Урачысты дождж (град, навальніца) адказны Вітгідраметцэнтар

· Пагрузка, нагрузка

· Экскурсія па горадзе на вялікай хуткасьці (10 хвілін з вакна аўтамашыны)

Кава, марозіва, печыва, ... і іншае па густу.

· Продаж квіткоў «Сёмай грані», набыцьцё новых у іншых шматгранных арганізацыяў (білетныя касы)

· Урачысты прыём (напояў) у Амбасадзе сям'і Баршчэўскіх, Віцебск

Кава, печыва, марозіва, гарэліва (калі ёсьць)

· Традыцыйнае наведваньне гадзіннікавага заводу

· Абед (плаўна пераходзячы ў вячэру)

Кава, печыва, 100 грам гарбаты паміністэрску.

· Апошнія навіны ў выкананьні Віктара Шалкевіча.

· Спаць (15 хвілін)

Кава, печыва (калі застанецца)

· Адкрыцьцё мемарыяльнае дошкі

· Сустрэча (абдымкі) з грамадзянінам сям'і Лявонам Баршчэўскім на вышэйшым узроўні (5-ы паверх)

· Спазьненьне ня больш за 3 хвіліны

· Сустрэча з ганаровым сябрам Сям'і В.Шчукіным.

Кава, какава, ласы-кілбасы.

· Падпісаньне пагадненьняў на касэтках, кніжках, плякатах і інш.

· Урачыстае фатаграфаваньне, здымкі на відэа, зьняцьцё адбіткаў пальцаў (адказныя ва УУС палк. Гардзіенка і інш)

· Машына на круглы стол (тры разы).

· Круглы стол, квадратныя табурэткі і фатэль для стомленых.

· Рытуальнае чаканьне цягніку на 0.54

· Ад'езд раніцой на 5.52 на Менск.

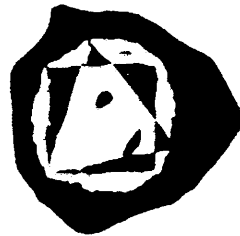
СпОнсары і пАртнеры

IDEE я нахаджуся?
Мінздраў (папярэджвае)
Гідраметцэнтр (не адказвае)
МУСаРБ так сябэ (за неперашкоду)

Такія закладкі засталіся пасьля сустрэчы ў рэдакцыі. Жадаючыя могуць зьвяртацца па іх...

МЛ «Сёмая грань»
0212 ✆ 62-71-26
bajfvit@user.unibel.by

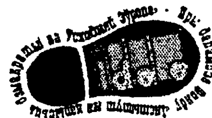

КРУГЛЫ СТОЛ

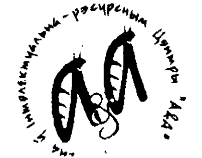
«XXI стагодзьдзе: Паэт і Грамадзтва»

Запрошаныя:

Віктар ШАЛКЕВІЧ
Лявон БАРШЧЭЎСКІ

22/07/000

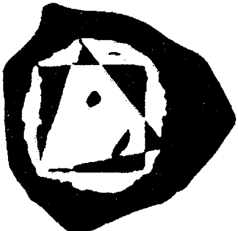

Гэты бок закладкі прысьвечаны другому кругламу сталу, пра які чытайце на старонцы 6.
Ад сябе дададзім, што неафіцыйна тэма гэтага стала гучала не «XXI стагоддзе: Паэт і Грамадзтва», а «XXI-е стагоддзе: Граждан і сабака»

МЦ
«Сёмая грань»
0212 62-71-26 21-09-20
bajfvit@user.unibel.by

КРУГЛЫ СТОЛ

«Грамадзтва і Паэт»

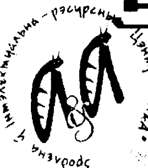
Запрошаныя:

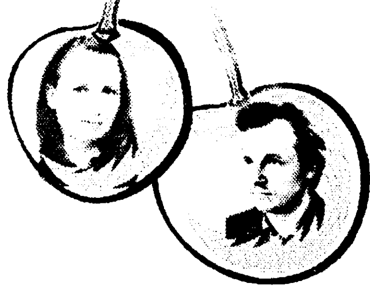
Віктар Шніп

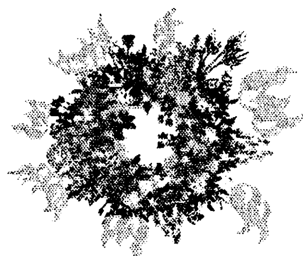
Людміла Рублеўская (Шніп)

30/07/00

КУПАЛЬЛЕ

або Хто такія паганцы і дзе яны водзяцца

На гэтае сьвята ў гэтае месца мы марылі трапіць увесь год. Бо памяталі, як адбылося летась, у 1999-ым.

Даведаўшыся, што Супольнасьць «Усяслаў Чарадзей» ладзіць і сьвяткуе гэтае старажытнае традыцыйна беларускае сьвята па аўтэнтычных паганскіх (язычніцкіх) традыцыях на Наўліцкім возеры, мы вырашылі з'ездзіць туды сваёй групай, памер якой фактычна не абмяжоўваўся.

Я адчыніў карту, знайшоў возера. Аказалася яно непадалёк ад Ветрына, пасёлкам, што пад Полацкам. Усё лагічна, да Полацку — на дызелі, потым на аўтобусе, а там пешшу кіламетраў 10-12. Ня першы раз.

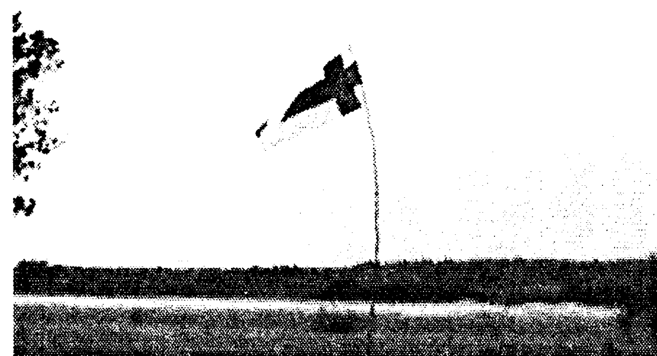
Купілі крыху піва (які ж беларус бяз гэтага бурштынавага напою?), вэнджаную скронь на рынку, а астатняе абяцалі арганізатары.

Потым жадаючыя паехаць вырашылі выпраўляцца дзьвума групамі — а я вырашыў пад'ехаць пазьней. Праз нейкі час я здымаю слухаўку свайго тэлефона і чую, што ніхто не паехаў, а ў Полацку мяне чакае адзін Вэт.

Пакуль мы ехалі, Вэт зьеў усё полацкае марозіва, выпіў усё полацкае піва і перазнаёміўся з усімі полацкімі дзяўчынамі. Так ён сам сказаў. І мы параселі ў аўтобус на Ветрына, дзе Вэт працягнуў сваю цяжкую працу рэклямы «Сёмае грані», а таксама і сябе сярод мясцовых дзяўчын. Так прыйшоў час вылазіць, і каб не мясцовая дзяўчына, мы самі доўга шукалі б выйсьця на Наўліцы.

Праз дзесяць кіламетраў мы стаміліся. Возера ўсё не бачна, пачынае вечарэць. «Можа прыпынімся, піва пап'ем», — прапануе хтосьці з нас. Астатнія згаджаюцца, некалькі крокаў і ... вось яно возера!

Мы зьвесялелі ўраз, але, дзе ж ён, лягер паганцаў-купальшчыкаў? Дзе яны, дзе вогнішча, праз што скакаць, урэшце?

З гары бачна амаль уся паверхня возера, амаль кожны бераг праглядаецца, але нічога няма. Разгубленыя, мы вырашаем ісьці абы ісьці. Праз гадзіну ўжо нічога не бачна, цёмна, страшна. Брэшуць сабакі і нейкая цётка, у чый агарод мы ўламіліся нечакана.

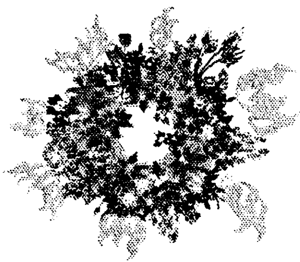
І тут мы заўважаем вогнішча! Яно побач, чуваць галасы, але каб дайсьці да яго, трэ абагнуць доўгую затоку. Ідзем, падштурхваемыя хуткімі зьменамі ў жыцьці. Трапляем у балота, праходзім яго («мядзьведзі» мы ці не?).

Падыходзім да лесу. За яго вузкай паласой — тое вогнішча, чуваць галасы, але нейкія ненармальныя. Пачынаем разумець — не беларусы, і мацюкі ёсьць праскокваюць. Па галасох — чалавек сем, зь іх шмат дзяўчын. Пойдзем падыйдзем? А як жа...

Мы робім колькі крокаў і выходзім да палатак-намётаў, вогнішча, побач зь які сядзяць чалавек дваццаць падлеткаў рознага ўзросту!

Шляху назад няма, агладаемся. Але маладзёны самі спужаліся (а чаго ж вы хацелі: каб мы ламіліся празь лес як сланы?-)Мы пытаемся, што, маўляў, «купальшчыкаў» не бачылі? Пауза амаль хвіліну, потым старэйшы (напэўна) адказвае: «Не».

НАША НІВА
Кур'ер

Высьвятляем , як выйсьці на дарогу, сыходзім. І там бачым, што «хітрыя» хлопцы паклалі на дол гальлё, каб шумела, калі хто пройдзе. Таму нас і не чакалі...

У полі, куды выходзім, садзімся, п'ем піва. Мяркуем, у якім кусьце будзем начаваць, як чуем гулкі розгалас на тым беразе возера, і бачым вялізарнае вогнішча памерам з дрэвы.

Нармальна, гэта нашыя.

* * *

...Калі мы а палове на першую гадзіну выйшлі зь цёмнага лесу да вогнішча, першае пытаньне, якое нам задалі, пакуль гаспадар сьвята Васіль Храмцоў, у белай кашулі з вышыванкай, частаваў нас крупнікам, было даволі цікавым: «А вы адкуль?».

Хто ж увогуле праўду скажа?

2000 год

Сяржук Балай, ваяр і рыцар з Наваполацку, адзін з арганізатараў Купальля на Наўліцах, сказаў, што наступным годам яны будуць ладзіць Купальле віртуальнае: тузін відэакамераў будуць здымаць і па спутнікаваму каналу трансляваць гэта ў белы сьвет празь Інтэрнэт.

А жадаючыя будуць глядзець на маніторах сваіх кампутараў, сваіх тэлевізараў, чуць па радыё і задавальняцца.

Я яго разумею: такой колькасьці высокіх госьцяў адначасова я ў лесе не бачыў. Усім карцела паўдзельнічаць у падзеях.

І было дзе: працоўная група рубала дубовае гальлё, пілавала таўшчэзныя чуркі, ставіла высачэзны слуп, на які вязала купальскае кола з гарэшніку і дубовага лісьця.

А госьці потым спрабавалі традыцыйны крупнік на, тэарэтычна, 24-х травах, луставалі барана, запечанага цалкам, і пілі піва, каб па вусох цякло...

Было прыгожа. І калі, лежачы пад дубам, я кідаў позірк праз абшар, то бачыў не вусьцішныя коміны гарадоў, машыны і п'яных бамжоў, а дзеўчын у прыгожых строях і вянках, вогнішча, возера і неба...

Падобна, як раз гэта і ёсьць мая краіна.

Зьміцер САМОТНІК

ПАПАРАЦІ і ПАПАРАЦЫ

Матар'ял пад такой назвай прыйшоў у «Нашай ніве» і «Віцебскім кур'еры». Таму няма сур'ёзнага сэнсу перадрукоўваць яго ўвесь. Прыемна ўспомніць тое, што было...

Традыцыі

Да прыходу асноўных ўдзельнікаў працоўная група зрабіла купальскае кола на высокім слупку, абпляла яго дубовымі, кляновымі, бярозавымі галінкамі і лістотай, упляла каляровыя стужкі. Дзеўчыны яшчэ сыплялі дзьве лялькі-русалкі і нарабілі вянкоў. Хлопцы зрабілі плыт, які павінен будзе раніцай паплыве з вогнішчам і русалкамі па рацэ. І, галоўнае, працягнулі па перыметру абрыву дрот з белымі сьцяжкамі. Каб госьці не ўпалі — высока.

Госьці

Прыйшлі: байкеры з велізарным прыгожым матацыклам, анкалягічныя хворыя з сваім доктарам (на усялякі выпадак), настаўнікі школы, зь якой супрацоўнічае «Сёмая грань», яе сябры і іх сябры.

Нячысьцікі

Моладзь з клюбу «Сёмае грані» Вайскова-спартовага клюбу ***«Мядзьведзь»*** выконвала ролю традыцыйных у справе купальля нячысьцікаў. Гэта значыць, той самай цёмнае сілы, што раней нібыта пераварочвала калёсы, валіла платы, прыпірала дзьверы колам і рабіла іншую брудную працу.

У задачу апранутых у камуфляжы, размаляваных у цёмнае (натуральныя камандас) хлопцаў уваходзіла красьці Купалінку, вугольле з вогнішча, ну, і іншыя шкоды.

Крадзеж

Святло выключылі і нячысьцікі пачалі свой сок. Праз некалькі хвілін чаканьня нехта выліў ваду ў простае (не купальскае) вогнішча, каля якога сядзела Купалінка. Усе разам асьлеплі, дым заслаў мясцовасьць, а нячысьцікі з воем скралі Купалінку.

Бітва

Але нездарма простыя удзельнікі былі папярэджаныя, што калі скрадуць Купалінку — не чакай каханьня ўвесь год. Такое кожны палічыў бы непрыймальным — і беларусы кінуліся ў бой. Некалькі хвілін сцежка ў лесе, па якой нячысьцікі хацелі уцягнуць дзяўчыну, выглядала як дыван зь целаў. Нехта з «чыстых» прабіраўся па целах з крыкам «Калечыць буду!», нехта роў, нехта проста крычаў. Адбілі, а пасьля некалькі хвілін хадзілі і шукалі сярод дрэваў хто гадзіньнікі, хто ключы, хто грошы. Але гэта такі адрэналін, скажу я вам! Дарэчы, нячысьцікі між іншым некалькі чалавек абярнулі ў сваю веру — намазаўшы ім вугольлем твар.

Русалкі

Апошнім акордам стаўся запуск плыта з русалкамі і вогнішчам на ім. Яму пажадалі даплысьці мінімум да Даўгаўпілсу, а лепш далей, дзе-небудзь у Швецыю, да партнэраў арганізацыі. Пасьля некаторым актыўным удзельнікам сьвята былі ўручаныя дыплёмы зь лягатыпамі сьвята.

* * *

А чаму ***папарацы***? Бо ўсё было засьнята на відэа і на фота, і гэтыя фотаздымкі можна будзе пагладзець у Інтэрнэце. Так нам абяцалі з аднаго on-line часопіса.

Сёма Гранін

Дзеючыя асобы:

галоўны арганізатар	*Вольга Карач*
кіраўнік працоўнай групы	Віталь Фралоў
інструктары В.С.К. «Мядзьведзь»	Марына Чарнавусава
	Віктар «Легіён» Мядзьведзеў
аператар відэа	Алесь Баршчэўскі
кіраўнік нячысьцікаў(багіня Мара)	Тарасава Аксана
яе намесьніца	Барысенкава Алеся
прыгожыя дзяўчыны ў беларускіх строях	Вольга Лукіна
	Надзея Лукашэнка і інш.

і шмат хто яшчэ

АНЕКДОТs

«У ЗША павялічылася колькасьць беспрацоўных», — перадае з Нью-Ёрку наш былы карэспандэнт

На выставе дасягненьняў народнае гаспадаркі вядучы грамагласна аб'яўляе:

— А зараз я прадстаўляю цэглу Обальскага цаглянага заводу! Гэта лепшая цэгла ў Беларусі, яна — небіткая!

(да цэглы йдзе рабочы з кувалдай)

— Ён зроблены са звышмоцнага матар'ялу! — заліваецца вядучы (рабочы замахваецца) ... ***і вы зараз ў гэта ўбачыце*** (рабочы б' — цэгла на кавалкі), ...***а вось так, таварышы, выглядае цэгла Обальскага завода унутры...***

Адзін сьвятар другому:

— Я сёньня вянчаў тры пары, і сем сэрцаў узрадаваліся!..

— Вы хочаце сказаць, шэсць сэрцаў?

— А вы думаеце, я на халяву гэта рабіў?

Аднойчы, пасьля колькіх год сумеснага жыцьця жонка пытаецца ў мужа:

— Скажы, з колькімі жанчынамі ты спаў?

— Я думаю, ня трэба размаўляць на гэтую тэму, бо гэта можа цябе разззлаваць, — адказвае муж.

— Я буду трымаць сабе ў руках!

Муж пачынае ўспамінаць, і задуменна лічыць услых:

— Адзін, два, тры, чатыры, пяць, шэсьць, ты — сёмая, восем, дзевяць, дзесяць...

Вяртаецца Дарэнка з камандыроўкі, а там яго жонка ... з Лужковым!

— Папа, я хачу быць паталаганатамам!

— Толькі праз мой труп!

Маці кажа 15-ці гадовай дачцы:

— Ніколі не займайся сэксам з мужчынам, пакуль ня выйдзеш за яго!

— Добра, мама, больш не буду!

Памірае стары бацька і хоча падзяліць майно (наследзтва) паміж трыма сынамі.

— Ні фіга сабе расклад! — здзіўляецца чацьвёрты.

Гэта што! Пяты ўвогуле нічога ня ведаў...

Калі твае народзіны (Дзень нараджэньня)?

— 23 жніўня!

— А якога году?

— Кожнага!

«Windows» — гэта слова з дыялекту апачаў. У перакладзе адзначае: «Белы чалавек, які глядзіць праз шкляны экран на пясочны гадзіньнік»

Добра: твая жонка з табой не размаўляе.

Дрэнна: Яна хоча разводу.

Вельмі дрэнна: Яна — адвакат.

Добра: твая дачка пайшла працаваць адразу пасьля інстытута.

Дрэнна: У якасьці прастытуткі.

Вельміі дрэнна: Некаторыя з тваіх калегаў — яе кліенты.

Зусім дрэнна: Яна зарабляе больш за цябе.

Прыходзе Пуцін у дупель, што завецца, п'яны дадому. Жонка яму:

— Вова, дзе ж ты так нажраўся, та?

Ён: — Наіна!...

Жонка: — Якая я цябе Наіна, Наіна — гэта ў Ельцына...

Ён: — Наіна...

Яна: — Да я ўсё жыцьцё Людмілай была, ты што?

Ён: — На іна... ўгурацы!

— Размаўляееце па-беларуску?

— Толькі са слоўнікам. Зь людзьмі — саромеюся.

Добра: чытаючы вышэйнадрукаванае ты сьмяяўся.

Дрэнна: Ты ведаеш людзей з падобнымі сітуацыямі.

Вельміі дрэнна: Адзін зь іх — ты.

Расказвае дзядзька БАРЦ

Такія навіны пра «Сёмую грань» і яе партнёраў можна прачытаць у інфармацыйнай электронаай газэце Беларускай асацыяцыі рэсурсовых цэнтраў

З 26 па 28 ліпеня 2000 г. сябры ***В.С.К. «Мядзьведзь»*** (м. Віцебск) сьвяткавалі ў лесе 10-я ўгодкі незалежнасьці Беларусі і свой выступ на футбольным турніры ў Барысаве. Пасьля ўрачыстасьцяў «мядзьведзі» прыступілі да выкананьня абавязковай праграмы - ставілі намёты, адпрацоўвалі элемэнты рукапашнай бойкі, арыентаваліся і праводзілі маскіроўку ў лесе, а таксама крыху пагулялі ў футбол. Апошні від спорту зараз уключаны ў «алімпійскую» праграму выступу клюбу.

Вандроўку па Шаркоўшчыне зарганізавалі сумесна Віцебскі цэнтар «Сёмая грань» (bajfvit@user.unibel.by) ды В.С.К. «Мядзьведзь». Мэта вандроўкі - вёска Германавічы, дзе жыве сям'я Райчонкаў - энтузыястаў, якія шмат год працуюць над папулярызацыяй і адкрыцьцём творчае спадчыны мастака Язэпа Драздовіча. Па ходу вандроўкі падарожнікі спадзяваліся завязаць кантакты зь мясцовай моладзьдзю, але кантакты атрымаліся ня вельмі прыемныя: надта ж яна агрэсміўная. А 9 жніўня адбылася падрыхтаваная шоў-праграма на агульным вогнішчы-сустрэчы.

З дапамогай Фонду ІДЕЕ Віцебскі цэнтар «Сёмая грань» (bajfvit@user.unibel.by) правёў другі літаратурны круглы стол пад дэвізам «21-ае стагодзьдзе: Паэт і Грамадства». На яго былі запрошаныя паэты і публіцысты Віктар Шніп і яго жонка Людміла Рублеўская.

Рэжысэры мерапрыемства запланавалі пікнік на прыродзе. Аднак дождж распужаў удзельнікаў, і яшчэ амаль гадзіну іх прыйшлося зьбіраць па хатах, куды яны зьбеглі, хаваючыся ад прыроднага катаклізму. Затое працягвалася мерапрыемства таксама незапланавана доўга: зь 5 да 12-ці гадзін. Слухачы не хацелі разыходзіцца і пераканаліся, што новы зборнік Віктара Шніпа «Чырвоны ліхтар» трэба набыць, каб чытаць і перачытваць.

ГІСТОРЫЯ і зараз

Віцебскі Вайскова-Спартовы клюб «Мядзьведзь» быў створаны тры гады таму на уласна грамадзкіх пачатках у двары аднаго з дамоў па вуліцы Церашковай. На некаторы час некалькі маладых хлопцаў, зацікаўленыя падрыхтавацца ў армію, захапілі сваім запалам болей маладых са свайго двара, знайшлі інструктараў па рукапашнай бойцы, па выжываньні ў лесе і самастойна пачалі выязджаць па-за горад дзеля трэніровак.

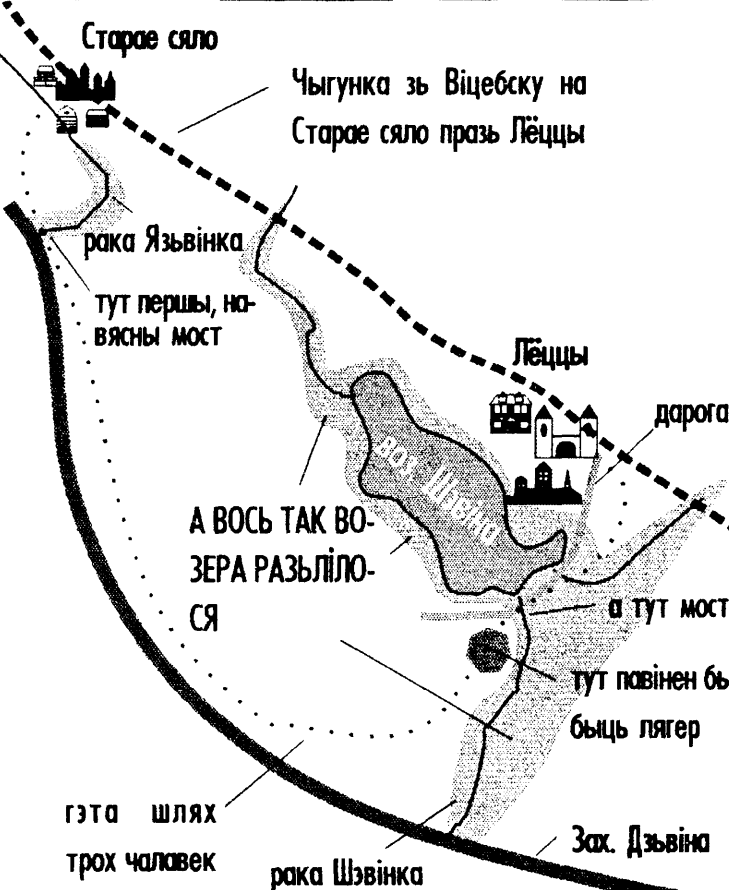
Калі лідэры суполкі сышлі ў армію, яны пакінулі кіраваць клюбам старэйшага з застаўшыхся, і менавіта тады, калі скончыўся лідэрскі запал, скончылася жаданьне — «Мядзьведзь» прыйшоў да Моладзевага Цэнтру «Сёмая грань». Цэнтр падтрымаў клюб, але пачынальнікі клюбу, вярнуўшыся з арміі, не выказалі аніякага жаданьня працягваць грамадзкую працу. Кінуты кіраўнік звязаўся з сумніўнымі асобамі, пачаў выконваць незразумелыя пляны ,і В.С.К. «Мядзьведзь» на сваім сходзе выбраў сабе новага кіраўніка. Пасьля клюб знайшоў сабе інструктараў і жадаючых займацца, а увесь стары склад зышоў туды, адкуль прыйшоў -- у двары.

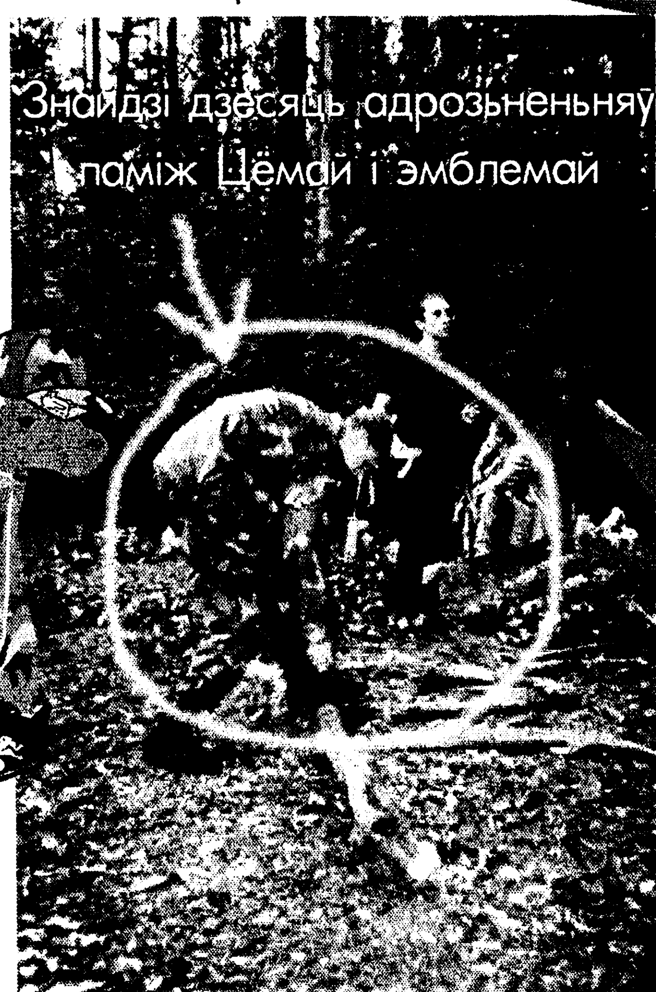
Зараз В.С.К. «Мядзьведзь» з'яўляецца самастойнай моладзевай ініцыятывай, арганізацыяй спартовага накірунку, у бліжэйшы час мае намер зарэгістравацца ў Міністэрстве юстыцыі.

«Мядзьведзь» прываблівае моладзь тым, што хлопцы з клюбу, бывае і купаюцца (бывае і прымусова) у красавіку, і трапляюць пад лёд у сакавіку, выконваюць ролі «нячысьцікаў» у моладзевых пастаноўках Купальскіх сьвятаў і іншае.

Апошняй навіной «мядзьведзяў» сталася, што яны езьдзілі гуляць у футбол у горад Барысаў. Нажаль, падрыхтоўка да турніру цягнулася толькі тыдзень зь нечым, таму колькі-небудзь значных вынікаў дасягнуць не давялося. Толькі па ачкох перамаглі родную па духу арганізацыю «Край», дакладней яе суполку зь Берасьця.

ЛЕГЕНДЫ вясны

У красавіку «Мядзьведзь» хадзіў на вядомае і старое месца пад Лёцці. Каб прыдаць цікаўнасьці выхаду ў лес, тры з старэйшага саставу вырашылі абысьці возера па доўгаму маршруту з фарсіраваньнем выйшлай з-пад лёду рэчкі па навясным мосьце. Астатні састаў, больш маладыя, пайшлі прамым шляхам зь Лёццаў да месца сустрэчы.

Але калі тры «дыверсанты», апранутыя ў камуфляжнае адзеньне, выйшлі да пляну ймай пераправы, яны зьдзівіліся — мост плаваў на самым цэнтры ракі, а да яго тэба было плыць проста па халоднай красавіцкай вадзе. Што і было зроблена -- бо раз пачалі, трэба і даказваць майстэрства. Праз некалькі хвілін змяклыя да пачарненьня «мядзьведзі» прабеглі праз дзіцячы лагер, чым выклікалі здзіўленьне і схаваліся ў лесе. За доўгі час, пакуль трэба было ісьці, яны падсохлі, засьпявалі і пачалі радавацца, бо да месца прызначэньня засталося літаральна сотня метраў. А па ранейшай дамоўленасьці хлопцы павінны былі нябачна пракрацца ў лягер астатніх «мядзьведзяў» і зрабіць нейкую «дыверсію». Супрацьлеглы бок, безумоўна, павінен быў выкрыць «злачынцаў» як мага раней. І умоўна «забіць».

Троіца пачынае красьціся, сачыць за прагалінамі ў лесе, выходзіць на месца лягеру, а там ... нікога няма.

Пытаньні нядоўга мучылі хлопцаў: нечакана высокая вада ў рацэ Дзьвіне нагнала вады ў возера Шэвінскае, якое абыходзілі яны, і літаральна затапіла мост, праз які павінны былі праходзіць «малодшыя». Выглядала гэта даволі дзіўна: пасярод возера, метраў за семдзесят ад берага, з вады тырчаць мастовы поручні, а самога мосту і не бачна.

Лягічна вырашыўшы, што калі поручні бачныя, значыцца глыбіня там невялікая, хлопцы па пояс прайшлі, пасядзелі-адпачылі на саміх поручнях, пагрэліся на сонцы (напэўна, здалёк гэта выглядала падобна на эпізод з вядомага расейскага фільма «Асаблівасьці нацыянальнае рыбалкі») і пайшлі далей, прычым адзін зь іх, «шукаючы броду», зноў трапіў у ваду з галавой.

Астатняе ўжо не так цікава: групы знайшліся, пахваліліся і вырашылі запісаць знакамітую «вылазку» у ганаровы архіў «баявых дзеяньняў» клюбу.

Ружовае Медзьведзянятка

Калісьці «сяміграншы» былі малымі і непаўналетнімі, не працавалі і толькі вучыліся
Аднак час ішоў, яны сталелі, пачыналі працаваць і зарабляць грошы, а потым абзаводзіцца ўласнымі аўтамашынамі. Так нарадзіўся своеасаблівы «прафсаюз» тых, хто хоча дапамагчы і сабе і іншым у цяжкай справе працы з машынай.
Бяссменным кіраўніком

* * *

Цытата тыдня

Пытаньне: У бацькі ВАЗ-1111 «АКА» — намучыліся з ёй далей няма куды. Калі траіць пачынае...

Адказ: Гэта як, — ціпа, трэці цыліндар адкульсьці пачынае выяўляцца :)

* * *

гэтага аб'яднаньня зьяўляецца Віталь Фралоў, якога ўсе лепш ведаюць як ВЭТа.
У свой час, калі ў Лучосе праводзіліся «паседжаньні» клюбу, ён выкарыстоўваў свой уласны аўтамабіль, каб вывучаць цяжкую справу шанаваньня гэтага цуда XX стагоддзя — аўтамабіля.

Цікава, што цяпер яго «Ластаўка», не перажыўшая такіх эксперыментаў, зноў чакае на шае увагі. :)

Прыватная абвестка

В.С.К. «Мядзьведзь» прыме ў падарунак УАЗ (бобік) у любым стане, або набудзе яго ж у стане «сеў і паехаў». Кантакт праз рэдакцыю.

АЎТАМАБІЛЬНЫЯ гісторыі

ад «Аўтаклюба беларускіх аматараў»

Што кажа і што думае гандляр, калі прадае Вам машыну на аўтарынку (жарт)

кажа	думае
Рамонт не спатрэбіцца!	...няма сэнсу!
Папярэдні ўладальнік быў вельмі задаволены гэтай машынай!	...ён і зараз усюды яе шукае!
Ёсьць люк	...На выпадак, калі дзьверы заклініць
Драўляны руль!	...Толькі скуркай прайсьціся разок, каб не занозіла
Толькі што з Нямеччыны! Быў толькі адзін гаспадар!	... дэпартавалі з-за пратэсту «зялёных»
	... хацеў збыць яе ўсе 15 год
Вашая жонка будзе шчасьлівая!	... з суседам, бо вы ўвесь час правядзеце ў гаражы
Паглядзіце, яна літаральна сама едзе!	... канешне, калі няма ручніка...
Колькі ёй год? Два...	...гады ў розыску.
Вельмі змяшчальны бардачок	крыху скрасіць адсутнасьць багажніка
Моцны, адчувальны, непатрабавальны тормаз!	...гэта Вы.
Вы адчуеце, што такое кайф!	...але будзе ўжо запозна.
Вы так прызвычаецеся да гэтае машыны, што дадзіце ёй імя!	...якое мы не прыводзім з-за цэнзуры.
З гэтым аўто вы будзеце шчасьлівыя!	...Як і ўсе ідыёты
Так што бярыце	
	Рукі ў ногі і матайце адсюль!

Гісторыя тыдня

перакладзена з рускай, перапрацавана «ад першае асобы»

Еду я неяк па Маскве, хуткасьць набраў, бац, а перада мной светлафор жоўтым міргнуў, на чырвоны пераключыўся. Але, думаю, праскочу, не пасьпелі ж з другіх напрамкаў хуткасьць набраць.

Так і ёсьць, пралятаю, але ж якраз за перакрыжаваньнем стаіць «гібон» (прадстаўнік ГІБДД, па нашаму -- ДАІшнік) і маша палачкай. Заляцеў я...

Пад'язджаю, прыпыняюся, ён падыходзіць. Малады сяржант, першыя разы, напэўна, ловіць.

— Сержант «бур-мур-бур», вы праехалі на чырвонае сьвятло, вашыя дакументы!

— Слухай, браток, мы тут з мужыкамі гарэлку п'ем, мяне пасалі яшчэ за адной бутэлькай, а па сьпешке забыўся на правы...

Сержант афігевае: мала таго, што на чырвоны, дык яшчэ п'яны за стырном і дакумантаў няма. А сам ня ведае што рабіць, тады йдзе за старэйшым. Падыходзіць старэйшы вусаты мент, прадстаўляецца (зноў «бур-мур-пыр») і дадае:

— Што здарылася?

Працягваю яму дакуманты. Ён, адчуваючы, што ніякі я не п'яны, здзіўлена:

— А што Вы сказалі сержанту «бур-мур-бур», што Вы п'яны і без дакумантаў?

— Што? Дык ён Вам яшчэ скажа, што я на чырвонае сьвятло праехаў!

Агульныя апладысьменты
Занавес

Тэл. (0212) 62 71 26
bajfvit@user.unibel.by
8 палос фармата А4
Друк — ГАКАІ «Усяслаў Чарадзей»

ГРАНЬ
выданьне творчай віцебскай моладзі
галоўны рэдактар — Баршчэўскі Алег

Віцебск, Церашковай, 30-1-133
Падп. у друк — 7.30 16.08.'00
Наклад — 298 ас.
211440 Наваполацк, Купалы, 12-1